

Svad § 32 angaar, saa har jeg jo fortalt dens Historie, og jeg skal med Hensyn til det Vndringsforflag, som Flertallet er blevet staaende ved, tillade mig at spørge, om man tror, at dette Forflag alene er fremsat af Hensyn til Befalingsmandene? For Befalingsmandens Bedkommende kan det forsaavidt være temmelig ligegyldigt, om man har enkelte eller et Par saadanne Individuer under sin Kommando, det fører for hans Bedkommende kun til, at han maa straffe, men for det øvrige Mandstabs Bedkommende i Afdelingen har saadanne Individuers Tilstedeværelse en overordentlig stor Betydning, thi, afset fra det flette Exempel, de give, saa øve de en høj Grad af Evang og Tryk, idet man af Hensyn til dem tidt og ofte ikke kan give det øvrige Mandstabs den Frihed, som man gjerne kunde ønske at give. Og naar vi fra Høire derfor have sluttet os til et Forflag, der stræber henimod at fjerne dem, der ikke ville gjøre Gavn, saa er det jo netop sket i de Meniges Interesse. Altsaa for Befalingsmændenes Skyld er dette Forflag ikke indbragt her. Jeg kommer derpaa til den berømte § 121. Det er mig en overordentlig Tilfredsstillelse, at det ærede Medlem fra Ribe har været istand til at komme tilfæde her i Aften for at kunne forklare os, hvortil denne Paragraf egentlig skal bruges. Jeg tillader mig at forudskikke den Bemærkning, at selvfølgelig er det ikke af Forsængelighedshensyn, at Officererne sætte Pris paa at blive hjulpe paa Gaden, thi Grunden til, at de aflægge Munderingen og tage civile Klæder paa, er jo netop den at blive fri for disse Gilsener. Hvorfor kan man da ikke gaa ind paa Paragrafen? Det ligger blandt Andet i den højst interessante Dplysning, vi fik af det ærede Medlem (Buss), at Paragrafen, som den staar i Lovforslaget — thi Lov har det jo aldrig været — kunde misbruges paa en overordentlig beklagelig Maade af de Underordnede ligeoverfor de Overordnede, idet de derved kunde faae Leilighed til at vise deres Uvillie lige overfor de Overordnede, som de ikke syntes om (Buss: Hvad Ulykke er der i det?) Hvad Ulykke der er deri, skal jeg sige det ærede Medlem. Ligesom andetsteds staar jeg her paa de Meniges Standpunkt, og det gjør det ærede Medlem ikke. Maatte jeg først gjøre opmærksom paa, at Paragrafen selvfølgelig ikke alene omfatter de Menige lige overfor de Overordnede, men ogsaa Underofficerer og Officerer ligeoverfor deres Overordnede, og ligeoverfor de Sidstes Bedkommende vilde jeg i Sandhed anse det for overordentlig uheldigt, om man kom til en Bestemmelse, hvorved de fik Leilighed til at vise deres Uvillie imod deres Overordnede. Det ærede Medlem vil have, at den Undergivne skal have Lov til udenfor Tjenesten at vise sin Uvillie imod

den Overordnede, som har paadraget sig hans Misshag, naar denne er civil. Jeg skal ikke tale om den Maade, han vil vælge dertil, det maa blive hans Sag — men, naar saa den Menige atter kommer i Tjeneste, hvem har saa Magten? Det har Befalingsmanden, og det er klart og tydelig, at han vil bruge sin Magt paa en saadan Maade, at der vil udvikle sig et Forhold, som vi maa søge for enhver Pris at undgaa, netop i de Meniges Lær. Vi komme saa til § 200, idet jeg kun skal holde mig til de større Spørgsmaal. Det ærede Medlem (Buss) vil ikke erkjende, at der er gjort nogen væsentlig Forandring ved det Vndringsforflag, der er stillet under Nr. 26, navnlig det første Afsnit. Det er, som jeg tillod mig at bemærke før, de stadige Indvendinger, der ere reiste af det ærede Medlem fra Ribe, der have givet Anledning til, at denne Forandring er kommen ind; men der var ved Siden heraf saa meget større Opfordring til at foretage en saadan Vndring, som Vndringen stod i nøie Overensstemmelse med en Befaling, der er bleven udgiven af Krigsministeriet under 29de Mai 1879, og som det ærede Medlem for Aalborg (H. Steffensen) i Formiddags oplæste, hvorfor jeg ikke skal trætte med en fornyet Dplæsning. Nu siger det ærede Medlem fra Ribe: Hvad kan det nytte? Det kan ikke nytte at faae en saadan Bestemmelse indført i Loven, thi den vil blive misbrugt alligevel. Jeg spørger nu det ærede Medlem: Hvorledes vil han være istand til at skrive nogensomhelst Lov, der ikke kan give Anledning til Misbrug? Men naar Loven indeholder en Paragraf, der strengt kan ramme dem, der gjøre sig skyldige i slige Misbrug, har Loven efter min Mening opfyldt sin Bestemmelse, og det forekommer mig klart, at, naar Krigsbestyrelsen har havt sin Opmærksomhed henvendt paa dette Punkt og indskærpet det lige overfor Afdelingscheferne, er der ingen Grund til at tvivle om, at, naar tillige Lovforslaget er blevet affattet i samme Retning, i hvilken Krigsministeriets Skrivelse gaar, vil man i Fremtiden se disse Disciplinarmidler brugte alene efter deres Bestemmelse. Jeg siger dertil, at jeg giver det ærede Medlem fra Ribe fuldstændig Ret i, at det er nødvendigt, at dette sker, thi naar Loven giver de Midler, der ere nødvendige til at straffe enhver Forseelse, der begaas, paa en søelig Maade, maa Loven ikke daabne Døren for en vilkaarlig Straffemaade, som tidt og ofte kan være meget værre end de Straffe, som Loven giver, og at disse Disciplinarmidler vilde kunne bruges paa en saadan Maade, vil jeg give det ærede Medlem Ret i. Men netop derfor er der foretaget den Forandring, at istedetfor, at Loven nævner disse forskjellige Midler „saasom osv.“, altsaa gjorde det